

JŲ BUVO TRISDEŠIMT PENKIOS, DABAR LIKO TIK ŠEŠIOS

Antra „Atrankos“ knyga

ELITAS
KIERA CASS

Alma littera

Pirmas skyrius

Ancheleso oras buvo ramus, ir aš kurį laiką gulėjau nejudėdama, klausydamasi Maksono kvėpavimo. Darėsi vis sunkiau užklypti jį ramią ir laimingą akimirką, tad mėgavausi valandėle, dėkinga už tai, kad būdamas su manimi jis jautėsi geriausiai.

Atrankoje palikus tik šešias mergaites, jis atrodė kur kas labiau susirūpinęs nei tuomet, kai mes trisdešimt penkios atvykome į rūmus. Veikiausiai manė turėsiąs daugiau laiko pasirinkti. Nors ir jaučiuosi kalta tai pripažindama, žinojau, kad aš buvau ta priežastis, dėl kurios jis norėjo turėti daugiau laiko.

Aš patikau princui Maksonui, Ilėjos sosto įpėdiniui. Dar prieš savaitę jis man pasakė, kad jei rūpėtų man taip, kaip aš rūpiu jam, – jei niekas manęs nevaržytų, šis konkursas baigtųsi. Kartais man patikdavo įsivaizduoti, kaip jausčiausi būdama Maksono vienintele.

Deja, Maksonas man nepriklausė. Čia buvo dar penkios mergaitės, kurias jis kviesdavo į pasimatymus ir kažką joms šnabždėdavo, ir aš nenutuokiau, ką apie tai manyti. Be to, pri-

imdama Maksoną, turėčiau priimti karūną – šią mintį buvau linkusi ignoruoti, nes neišmaniau, ką man tai reikštų.

Žinoma, buvo ir Aspenas.

Oficialiai jis jau nebuvo mano vaikinai, – jis išsiskyrė su manimi dar prieš tai, kai mano vardas buvo ištrauktas *Atrankai*, – bet jam pasirodžius rūmuose su sargybinio uniforma, mano širdį vėl užtvindė jausmai, kuriuos stengiausi pamiršti. Aspenas buvo mano pirmoji meilė; kai žvelgdavau į jį... priklausydavau tik jam.

Maksonas nežinojo, kad Aspenas yra rūmuose, tačiau žinojo, kad namie yra vaikinai, kurių aš mėginu pamiršti, ir maloningai davė man laiko, o pats mėgino rasti kitą mergaitę, su kuria jaustųsi laimingas, jei aš negalėsiu jo pamilti.

Svarsčiau apie tai, kai jis pajudino galvą, įkvėpdamas oro šiek tiek aukščiau mano plaukų augimo linijos. Kaip atrodytų, jei aš tiesiog mylėčiau Maksoną?

– Ar žinai, kada paskutinį kartą žiūrėjau į žvaigždes? – jis paklausė.

Įsitaisiau arčiau jo ant antklodės, bandydama nesusalti vėsią Ancheleso naktį.

– Neturiu supratimo.

– Prieš keletą metų turėjau astronomijos mokytoją. Atidžiau įsižiūrėjus matyti, kad žvaigždės yra skirtingų spalvų.

– Pala, paskutinį kartą žiūrėjai į žvaigždes jas *tyrinėdamas*? O šiaip, savo malonumui?

Maksonas sukikeno.

– Malonumas. Reikės įrašyti jį tarp biudžeto konsultacijų ir Infrastruktūros komiteto susirinkimų. Ir karo strategijos, – beje, esu labai prastas strategas.

– Kas dar tau prastai einasi? – paklausiau, glostydama jo iškrakmolytus marškinius.

Padrąšintas prisilietimo, Maksonas, apkabinęs mane per pečius, ranka vedžiojo apskritimus man ant peties.

– Kodėl smalsauji? – paklausė jis erzindamas.

– Todėl, kad vis dar labai mažai apie tave žinau. Visuomet atrodai tobulas. Smagu turėti įrodymą, kad toks nesi.

Princas pasirėmė ant alkūnės, žvelgdamas man į veidą.

– Juk žinai, kad nesu.

– Nedaug trūksta, – paprieštaravau. Tarp mūsų perbėgo prisilietimo virpuliukai. Per kelius, rankas, pirštus.

Maksonas papurtė galvą švelniai šypsodamasis.

– Tada klausyk. Aš nesugebu planuoti karų. Esu visiškai tam netikęs. Tikriausiai būčiau ir siaubingas virėjas. Niekada nemėginau, taigi...

– Niekada?

– Tikriausiai pastebėjai patarnautojus, kurie iki kaklo užverčia tave pyragaičiais. Taip jau nutiko, kad jie maitina ir mane.

Aš sukikenau. Namie padėdavau ruošti beveik visus valgius.

– Kalbėk, – pareikalavau. – Ko dar nesugebi?

Maksonas buvo prie pat manęs, jo rudos akys paslaptinai spindėjo.

– Pastaruoju metu kai ką sužinojau...

– Pasakyk.

– Pasirodo, aš visiškai nesugebu laikytis nuo tavęs atokiai.
Tai labai rimta bėda.

Aš nusišypsojau.

– Ar tikrai mėginai?

Jis apsimetė apie tai galvojęs.

– Na ne. Ir nesitikėk, kad pradėsiu.

Mes tyliai nusijuokėme, laikydamiesi vienas kito. Tokiomis akimirkomis buvo lengva įsivaizduoti, kad taip bus visą likusį gyvenimą.

Lapų ir žolės šiugždesys įspėjo mus, jog kažkas ateina. Nors mūsų pasimatymas atitiko visas taisykles, pasijutau sutrikusi ir skubiai atsisėdau. Maksonas pasekė mano pavyzdžiu, kai sargbiniš, apėjęs gyvatvorę, priėjo prie mūsų.

– Jūsų Šviesybe, – pasakė jis nusilenkdamas. – Atleiskite už sutrukdyimą, bet išties neprotinga pasilikti lauke taip vėlai. Sukilėliai gali...

– Supratau, – atsiduso Maksonas. – Tuoju grįšime.

Sargybiniui pasišalinus princas vėl pasisuko į mane.

– Dar viena mano yda: sukilėliai išbaigė mano kantrybę. Pavargau su jais tąsyti.

Jis atsistojo ir padavė man ranką. Aš ją paėmiau, žiūrėdama į liūdnam nusivylusias jo akis. Nuo *Atrankos* pradžios sukilėliai puolė mus du kartus – kartą visa griauinantys šiauriečiai ir kartą mirtį nešantys pietiečiai, – net ir turėdama tokią nedidelę patirtį, supratau jo būseną.

Nelaimingas, kad mūsų vakaras buvo nutrauktas, Maksonas paėmė antklodę ir ją išpurė.

– Ei, – ištariau, skatindama ją pažvelgti į mane. – Man buvo smagu.

Jis linktelėjo.

– Nejuokauju, – tariau artindamasi. Princas užsimetė antklodę ant vienos rankos, kad laisvąją galėtų apkabinti mane. – Turėtume kada nors tai pakartoti. Galėtum papasakoti man apie žvaigždžių spalvas, nes aš tikrai nesugebu jų atskirti.

Maksonas liūdnai nusišypsojo.

– Norėčiau ramaus, normalaus gyvenimo.

Pasisukau taip, kad galėčiau ją apkabinti, tada Maksonas numetė antklodę ir apglėbė mane.

– Man nemalonu jums tai sakyti, Jūsų Šviesybe, bet net ir tuomet, kai sargybinių nėra šalia, jūs toli gražu nesielgiate normaliai.

Princas šiek tiek pralinksmėjo, bet vis dar buvo rimtas.

– Patikčiau tau labiau, jei būčiau normalus.

– Tau sunku patikėti, bet išties patinki man toks, koks esi. Tik man reikia daugiau...

– Laiko. Žinau. Ir esu pasirengęs tau jo suteikti. Tik norėčiau žinoti, kad pasirinksi mane, kai tas laikas baigsis.

Nusukau akis į šalį. Šito pažadėti negalėjau. Nuolat širdyje lyginau Maksoną ir Aspeną, bet nė vienas jų neturėjo persvaros. Nebent tada, kai būdavau su vienu jų. Tarkim, dabar kilo pagunda pažadėti Maksonui, kad galiausiai liksiu su juo.

Bet aš negalėjau.

– Maksonai, – sušnibždėjau, matydama, kaip jis nusiminė, nesulaukęs mano atsakymo. – Šito negaliu tau pasakyti. Bet

galiu pasakyti, kad *noriu* būti čia. Aš *noriu* sužinoti, ar yra galimybė m... mu... – sumikčiojau, nerasdama tinkamo žodžio.

– Mums? – spėjo Maksonas.

Laiminga nusišypsojau, kad jis taip lengvai mane suprato.

– Taip. Noriu sužinoti, ar yra galimybė mums būti mumis.

Jis nubraukė nuo veido mano garbaną.

– Manau, kad šansai yra labai dideli, – pasakė dalykiškai.

– Ir aš taip manau. Tik... laiko, gerai?

Jis linktelėjo jau laimingesnis. Šitaip norėjau užbaigti mūsų vakarą – viltimi. Ir galbūt dar vienu dalyku. Prikandusi lūpą, palinkau prie Maksono klausdama akimis.

Nė nesudvejojęs jis pasilenkė manęs pagabčiuoti. Bučiny buvo šiltas ir švelnus, pasijutau dievinama ir troškau daugiau. Galėjau stovėti čia ištisas valandas, laukdama, kol pasisotinsiu tuo jausmu; bet Maksonas per greitai nususuko.

– Eime, – jis ištarė žaislingai, traukdamas mane link rūmų. – Verčiau eime į vidų, kol neatjojo sargyba su apnuogintomis ietimis.

Maksonui palikus mane prie laiptų, nuovargis užgriuvo tarsi siena. Tiesą sakant, sunkiai vilkau kojas į antrą aukštą, sliūkinau į savo kambarį už kampo, bet netikėtai atsipeikėjau.

– O! – ištarė Aspenas, jis irgi nustebo mane pamatęs. – Tikriausiai esu pats blogiausias sargybinis, nes visą tą laiką maniau, kad esi savo kambaryje.

Aš sukikenau. Naktį *Elito* mergaitės turėjo miegoti saugomos bent vienos kambarinės. Man tas labai nepatiko, tad Maksonas primygtinai reikalavo, kad prie mano kambario bu-

dėtų sargybinis, jei kartais kas nors nutiktų. Dažniausiai mane saugodavo Aspenas. Žinodama, kad beveik kiekvieną naktį jis stovi prie mano durų, jatau keistą palaimą ir siaubą.

Linksma nuotaika greitai išblėso, kai Aspenas suvokė, kodėl aš dar neguliu saugiai apkamšyta savo lovoje. Jis nesmagiai kostelėjo.

– Ar gerai praleidai laiką?

– Aspenai, – sušnibždėjau įsitikinusi, kad netoliese nieko nėra. – Nenusimink. Aš dalyvauju *Atrankoje*, taigi tokia tvarka.

– Kaip galiu turėti šansų, Mer? Kaip galiu varžytis, kai tu kalbi tik su vienu mūsų? – Jis buvo teisus, bet ką aš galėjau padaryti?

– Prašau nepykti ant manęs, Aspenai. Aš stengiuosi viską išsiaiškinti.

– Ne, Mer, – jis pasakė vėl švelniu balsu. – Aš ant tavęs nepykstu. Aš tavęs *ilgiuosi*. – Paskui, bijodamas kalbėti garsiai, ištarė vien lūpomis. *Aš tave myliu.*

Aš išsilydžiau.

– Žinau, – pasakiau, uždėdama ranką jam ant krūtinės ir akimirką leisdama sau pamiršti, kaip rizikuojame. – Bet pats supranti, kur mes esame ir kad dabar aš priklausau *Elitui*. Man reikia laiko, Aspenai.

Jis suėmė mano ranką ir linktelėjo.

– Laiko aš tau galiu duoti. Tik... pasistenk surasti jo ir man. Nenorėjau priminti, kaip keblu būtų tai padaryti, tad prieš švelniai ištraukdama ranką šyptelėjau jam.

– Turiu eiti.

Jis žiūrėjo, kaip įeinu į kambarį ir uždarau duris.

Laikas. Šiomis dienomis prašau jo daug. Tikėjausi, kad turint užtektinai laiko viskas suguls į savo vietas.